

Hồi 2

Vạn Lý Tâm Sư

N

inh Tiểu Nam kinh hoàng hét lớn, chỉ thấy người bị ngã nhào không phải là lão ăn mày mà là Sách Hồn Thần Sấu.

Bối diễn biến quá nhanh nên Đinh Tiểu Nam không hề trông thấy Sách Hồn Thần Sấu đã bị hất văng ra như thế nào, nhưng đó là sự thật rõ ràng.

Lão ăn mày cất tiếng cười vang, còn Sách Hồn Thần Sấu thì lồm cồm bò dậy một cách vất vả, mặt mày trắng bệch nghiêng răng nói:

- Lão phu có mắt không biết núi Thái Sơn, hôm nay đã gặp phải cao nhân...

Lão ăn mày chép miệng:

- Đừng nói cao nhân với ải nhân (người lùn), chỉ hỏi ngươi có chịu thua cuộc chưa?

Sách Hồn Thần Sấu đánh trống lảng:

- Xin hỏi tôn giá cao tính đại danh?

Lão ăn mày toét miệng cười:

- Ngươi định trả thù ư? Nhưng lão khiêu hóa này chẳng sợ đâu, cho ngươi biết cũng chẳng hề gì. Mỗ họ Hà tên Bát Phương!

Sách Hồn Thần Sấu giật nảy mình:

- Tôn giá... chính là Túy Cái Hà Bát Phương?

Túy Cái lúc lắc đầu:

- Ngươi thấy có giống không?

Sách Hồn Thần Sấu lắp bắp:

- Nhưng... trên giang hồ đồn đại tôn giá chết cách nay mười năm... tại sao... tại sao...

Túy Cái cả cười:

- Lão khiêu hóa này chẳng đang sống sò sò đây sao? Theo tướng số cho biết mỗ hầy còn vận may mười lăm năm nữa, đâu thể nào chết được...

Bổng đổi giọng nói tiếp:

- Đâu thể tin vào đồn đại trên chốn giang hồ, như vụ Mai Hoa Kiếm Phổ này có khác nào tin về cái chết của lão khiếu hóa này? Toàn là lời đồn nhảm cả.

Sách Hồn Thần Sấu không còn chú ý đến lời lẽ của lão ăn mày, ôm quyền thi lễ nói:

- Nhờ tôn giá đã nương tay cho, không lấy mạng của lão phu, xin... tạm biệt...

Túy Cái liền lớn tiếng gọi lại:

- Khoan đã, người định quýt ư?

Sách Hồn Thần Sấu làm thỉnh sải bước bỏ đi. Túy Cái quát lớn:

- Hãy quay lại đây!

Sách Hồn Thần Sấu giật mình, quả nhiên quay lại, mặt biến sắc nói:

- Xem chừng tôn giá không chịu buông tha cho lão phu.

Túy Cái lắc đầu:

- Vụ đánh cuộc của chúng ta thì sao? Không tính ư?

Sách Hồn Thần Sấu chỉ Đinh Tiểu Nam và nói:

- Lão phu chẳng để lại thằng bé kia rồi là gì?

Túy Cái chìa tay phải ra:

- Nhưng hãy còn mười lượng bạc nữa!

Sách Hồn Thần Sấu cười nhạt:

- Tôn giá đâu có lẽ thiếu tiền tiêu, mười lượng bạc thì có gì quan trọng đối với tôn giá, đó chẳng qua là lời nói đùa mà thôi.

Túy Cái nghiêm chỉnh:

- Lão khiếu hóa này nói một là một hai là hai, sao lại nói đùa được?

Sách Hồn Thần Sấu chau mày:

- Vậy tôn giá muốn lấy bạc thật ư?

Túy Cái tủm tỉm cười:

- Khỏi lăm lờ, đưa bạc đây là xong.

Sách Hồn Thần Sáu quả nhiên thò tay vào ngực áo, song móc mãi cũng chỉ được một lượng bạc, trao ra cười méo xệch nói:

- Thật đáng tiếc, lão phu hôm nay kẹt để hôm khác sẽ dâng cho tôn giá.

Túy Cái trợn ngược mắt lắc đầu:

- Lão khiêu hóa này xưa nay chỉ giao dịch bằng hiện kim, dứt khoát không cho mắc nợ.

Sách Hồn Thần Sáu cười nhăn nhó:

- Trên mình lão phu nhất thời không có biết làm sao hơn?

Túy Cái cười khẩy:

- Vậy thì phải xem người có gì đáng giá để lại thôi.

Sách Hồn Thần Sáu sắc mặt thoát xanh thoát trắng, song không dám cãi lời Túy Cái, đành thò tay vào lòng sờ tìm hồi lâu mới lấy ra một cái ngọc như ý (Vật dùng để gãi ngựa) trao ra và nói:

- Ngọc như ý là cổ vật đời Hán giá chừng năm mươi lượng bạc, kể như chín lượng trao cho tôn giá vậy.

Túy Cái đón lấy, buông tiếng cười mũi khinh bỉ rồi nói:

- Đáng giá một lượng, còn thiếu tám lượng nữa.

Sách Hồn Thần Sáu tức tối:

- Đó là cổ vật đời trước...

- Mặc kệ, mỗ chỉ tính là một lượng thôi.

Sách Hồn Thần Sáu nghiến răng:

- Thôi được, một lượng thì một lượng...

Lại rút cái ống điều bằng thanh trúc của lão ra nói:

- Vật này của lão phu trị giá hàng trăm lượng, lão phu nhờ nó đã thành danh trên chốn giang hồ, tạm thời thế cho tôn giá, vậy được rồi chứ?

Túy Cái cầm cái ống điều trên tay xem xét một hồi, đoạn nói:

- Năm lượng, còn thiếu ba lượng.

Sách Hồn Thần Sáu bậm môi:

- Lão phu chẳng còn gì đáng giá nữa cả.

Túy Cái cười hóm hỉnh:

- Quần áo cũng được.

Sách Hồn Thần Sấu thắng thốt kêu lên:

- Sao? Tôn giá muốn lột cả áo quần của lão phu nữa ư?

- Lột hay không tùy ngươi, dầu sao cũng còn thiếu ba lượng, người đừng hòng rời khỏi đây.

Sách Hồn Thần Sấu ngó ra một hồi, cuối cùng đành cởi chiếc áo dài đen ra, lắc đầu thở dài trao cho Túy Cái và nói:

- Vậy đủ rồi chứ?

Túy Cái xem xét ước lượng một hồi, đoạn lắc đầu nói:

- Chỉ đáng hai lượng, còn thiếu một lượng nữa!

Sách Hồn Thần Sấu thở dài thiếu nã:

- Tôn giá đừng làm khó lão phu nữa, trên mình lão phu đâu còn gì đáng giá?

Túy Cái quan sát khắp người Sách Hồn Thần Sấu, đoạn chau mày nói:

- Xem ra trên mình ngươi chẳng còn gì đáng giá nữa rồi, thôi thì hãy cắt tóc thế vậy.

Sách Hồn Thần Sấu cả kinh thất sắc:

- Lấy tóc của lão phu để làm gì?

Túy Cái nhoen cười:

- Ít ra cũng có thể trộn đất xây tường, tạm thế một lượng.

Sách Hồn Thần Sấu nghiêng răng chau mày:

- Sự đòi hỏi của tôn gia hơi quá đáng đấy.

Túy Cái bật cười:

- Nếu ngươi đã từng nghe nói đến con người của lão khiếu hóa này thì cũng phải biết lời nói của mỗ như đinh đóng cột, nếu ngươi không chịu để lại mái tóc thì lão khiếu hóa này đành phải giữ cả cái đầu của ngươi luôn.

Sách Hồn Thần Sấu giận run:

- Thôi được, lão phu hôm nay kể như xui xẻo đến tận cùng.

Đoạn rút bên lung ra một ngọn trủy thủ, chỉ nghe vài tiếng sột soạt, mái tóc dài đã bị cắt đứt và trao cho Túy Cái.

Giờ đây, trông Sách Hồn Thần Sấu vô cùng thảm nảo, như một vị hòa thượng vừa gặp cướp lột mất áo cà sa, sắc mặt thoát xanh thoát trắng hậm hực nói:

- Giờ lão phu đi được rồi chứ?

Túy Cái cả cười:

- Được rồi, cút đi!

Sách Hồn Thần Sấu không nói thêm nửa lời, quay người phi thân lao đi như một luồng khói đen. Túy Cái trông theo buông tiếng cười vang.

Lẽ tất nhiên Đinh Tiểu Nam đã trông thấy hết mọi sự, cậu chẳng thể nào nhận định được lão ăn mày thuộc hạng người nào, nên chỉ đứng thừ ra như kẻ mất hồn.

Lão ăn mày lịm tiếng cười:

- Cậu bé hãy lại đây!

Đinh Tiểu Nam vâng lời tiến đến, lạnh lùng nói:

- Mưu mô của lão tiền bối có lẽ cũng là vì quyền Mai Hoa Kiếm Phổ, tiền bối xin nói rằng, thực tế chẳng hề có quyền kiếm phổ ấy.

Túy Cái ra chiều kinh ngạc:

- Lão già kia vừa rồi định giết ngươi, chính lão khiêu hóa này đã giải cứu cho, vậy mà... chẳng đáng để cho ngươi cảm tạ lấy một tiếng ư?

Đinh Tiểu Nam cười khẩy:

- Quả đúng là tiền bối đã cứu tại hạ, song mục đích chính lại là vì quyền Mai Hoa Kiếm Phổ gì đó, đúng chẳng?

Túy Cái lắc đầu nhăn nhó:

- Cũng chẳng trách, có lẽ ngươi cảm hận tất cả mọi người, nghĩ rằng bất kỳ ai cũng đều có mưu đồ với ngươi. Phải biết trên đời tuy có rất nhiều những kẻ gian tham độc ác, nhưng người tốt cũng chẳng thiếu đâu.

Đinh Tiểu Nam nhìn vào các món vật của Sách Hồn Thần Sấu cầm trong tay Túy Cái, thắc mắc hỏi:

- Vậy chứ sao tiền bối lại đi lấy những vật ấy?

Túy Cái bật cười:

- Ai mà thêm những thứ này? Chẳng qua lão khiếu hóa ta muốn chinh cho y một phen đó thôi.

Đoạn vung tay ném bỏ những vật ấy đi.

Đinh Tiểu Nam sững sờ, thì ra những vật được ném đi thấy đều vụn nát, lả tả rơi xuống đất.

Đinh Tiểu Nam vội quỳ xuống khóc mếu máo:

- Văn bối có mắt không trông đã xúc phạm đến lão tiền bối...

Túy Cái cả cười nói:

- Lão khiếu hóa ta không chấp nhất đâu, mau đứng dậy đi.

Đinh Tiểu Nam vẫn quỳ van vãn:

- Không, xin lão tiền bối hãy thu văn bối làm đồ nhi.

Túy Cái xua tay lia lịa:

- Không được, không được, ngay cả bản thân lão khiếu hóa ta còn dạy chưa xong, làm sao thu người làm đồ đệ được?

- Nếu lão tiền bối không thu văn bối, vậy thì văn bối vĩnh viễn sẽ không báo được thù.

Túy Cái thở dài:

- Nếu muốn bào thù lại càng không nên nhận lão khiếu hóa ta làm sư phụ.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Tại sao?

Túy Cái cười chua chát:

- Rất đơn giản, bởi lão khiếu hóa ta không phải là đối thủ của Hải Nội Thất Ma!

Đinh Tiểu Nam lặng người:

- Ô, ngay cả lão nhân gia cũng đánh không lại chúng ư?

Túy Cái nghiêm chỉnh đáp:

- Nếu một chọi một thì còn miễn cưỡng cầm cự được, còn như một chọi bảy thì chỉ mỗi con đường chết thôi. Hải Nội Thất Ma vô cùng hiểm ác, lão khiếu hóa ta cũng chẳng dám động đến đâu.

Đinh Tiểu Nam khóc thét lên:

- Vậy xem chừng văn bối vĩnh viễn sẽ không còn hy vọng báo thù được rồi.

Túy Cái lắc đầu:

- Cũng chẳng phải vậy, lão khiêu hóa ta có thể chỉ cho người một con đường sáng, phải biết người cao còn có kẻ cao hơn, theo lão khiêu hóa ta được biết, có một vị kỳ nhân hiểm thế cư trú tại Ngọc Kinh Phong trên Thiên Sơn, tự hiệu là Thiên Sơn Lão Nhân.

Đinh Tiểu Nam hỏi gạn:

- Ông ấy có thắng nổi Hải Nội Thất Ma chăng?

Túy Cái cười:

- Kể chi Hải Nội Thất Ma, dù người nào có võ công cao cường đến mấy mà gặp phải tay ông ta thì cũng đành chịu thua, nhưng có điều... ông ta... ông ta...

Túy Cái ngập ngừng mãi chẳng tài nào nói tiếp được.

Đinh Tiểu Nam dè dặt hỏi:

- Ông ấy không chịu thu nạp văn bối chứ gì?

Túy Cái đưa mắt nhìn Đinh Tiểu Nam, đoạn trầm ngâm nói:

- Tư chất của người là hạng thượng thặng để luyện võ, rất thích đáng để thừa kế y bát của Thiên Sơn Lão Nhân, song tính nết của ông ta rất quái dị, có chịu thu nạp người hay không cũng chẳng dám quyết chắc, đành thử thời vận thôi.

Đinh Tiểu Nam vội quỳ xuống vái lạy:

- Đa tạ lão tiền bối đã cứu mạng và chỉ điểm, nếu văn bối quả thực luyện được tuyệt nghệ nhất định sẽ...

Túy Cái đưa tay kéo Đinh Tiểu Nam đứng dậy nói:

- Sao? Người định vội bỏ đi ngay ư?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Văn bối nóng lòng báo thù nên phải đi gấp đến Thiên Sơn tầm sư!

Túy Cái trầm ngâm:

- Tin Mai Hoa Kiếm Phổ lọt vào tay lệnh tiền tôn e rằng đã loan truyền ra khắp chốn giang hồ rất có thể cao thủ các phái hiện đang tìm kiếm ngươi, liệu ngươi cô thân một mình có thể đến được Thiên Sơn chăng?

Đinh Tiểu Nam nghe vậy ngẩn người:

- Vậy... vậy...

Túy Cái nhoen cười:

- Làm ơn làm ơn cho chót, thôi thì lão khiêu hóa ta đành phải hộ tống cho ngươi.

Đinh Tiểu Nam mừng rỡ:

- Đại ân không dám ngỏ bằng lời, mọi sự xin nghe theo lời dạy bảo của tiền bối.

Túy Cái tươi cười:

- Kháng khái lắm, rất hợp với tính của lão khiêu hóa.

Bổng đảo tròn mắt, đoạn chau mày nói tiếp:

- Nếu là nhân vật giang hồ bình thường thì chẳng đáng kể chi, còn gặp phải tay cao cường thì chẳng dễ gì đối phó, vậy thì...

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Nếu như lão tiền bối thấy có điều khó khăn thì...

Túy Cái bỗng vỗ tay nói:

- Có rồi, cách này là tuyệt nhất...

Đoạn nhìn Đinh Tiểu Nam cười nói tiếp:

- Nhưng phiền ngươi phải chịu khuất tất một chút.

- Chỉ cần tầm được sư học nghệ để báo tiết thân thù, dầu có phải khuất tất như thế nào vãn bối cũng cam chịu.

- Vậy thì dễ giải quyết thôi.

Đinh Tiểu Nam liền thắc mắc:

- Chẳng hay tiền bối có cách chi tuyệt diệu?

Túy Cái cười:

- Chỉ có một cách là hóa trang cho ngươi thành một tiểu hóa tử để có thể tránh được sự chú ý của kẻ khác.

Đình Tiểu Nam vội nói:

- Vậy thì dễ thôi, vãn bối xin tuân lệnh!

Thế là sau một hồi thoa trát sửa soạn, Đình Tiểu Nam đã trở thành một tiểu khiếu hóa dơ bẩn đi theo sau Túy Cái.

Đình Tiểu Nam lăm li cất bước, lòng nôn nóng ước gì một bước đến Thiên Sơn ngay, được Thiên Sơn Lão Nhân thu nạp, học thành tuyệt nghệ hạ sơn báo thù.

Do đó trên đường đi Đình Tiểu Nam đã quên cả sự mệt mỏi, theo Túy Cái tiến nhanh về hướng tây.

Cước lực của Túy Cái xuất thần nhập hóa, khoan thai đi cùng Đình Tiểu Nam suốt dọc đường không hề trú điểm, ngoại trừ nốc rượu ừng ực thì chỉ ăn lương khô hoặc ở ngoại ô đánh một giấc rồi đi tiếp.

Cứ như thế đi được ba hôm đã ra khỏi phạm vi Thái Hành Sơn, vượt qua Thái Nhạc Sơn tiến vào phạm vi Lữ Lương Sơn, hai người bụi bặm đầy mình nhưng không gặp phải sự cố gì.

Vào lúc trời sụp tối, hai người ra khỏi phạm vi Lữ Lương Sơn, đến trên một ngọn đồi.

Túy Cái ra chiều hớn hở đưa tay ra chỉ:

- Qua khỏi Lữ Lương Sơn thì chúng ta có thể yên ổn đi thuyền rồi.

Song vừa dứt lời, vội vàng kéo Đình Tiểu Nam nấp vào một lùm cỏ dại.

- o O o -